

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Tatlo

Ang Walang Hanggang Saligan: Si Cristo sa Propetikong Kasaysayan at ang Pananampalataya ng Mananampalataya

Jeff Pippenger
2024-04-13

"Ang katotohanang ipinahayag ni Pedro ay ang saligan ng pananampalataya ng mananampalataya. Ito ang mismong ipinahayag ni Cristo bilang buhay na walang hanggan." Ang "katotohanang" iyon ay tumukoy sa dalawang aspekto ni Cristo. Ang una ay na si Cristo ay isang bahagi ng kasaysayang propetiko. Ang mga palatandaan sa daan na kumakatawan sa mga pangyayari ng kasaysayang propetiko ay kumakatawan kay Cristo. Ang Kanyang ugnayan sa mga pangyayaring iyon ang nagpapakilala sa kabanalan ng mga palatandaan sa daang propetiko, at nagbibigay ng lohikal na batayan sa madalas na sinasabi ni Kapatid na White na dapat nating bantayan ang mga palatandaan sa daan, sapagkat ang mga palatandaang iyon ay kumakatawan kay Jesucristo. Ang palatandaan sa daan na kumakatawan sa tema ng pagsubok sa kapanahunan ni Cristo ay ang Kanyang bautismo, at ito ay nakaayon sa iba pang mga pangyayari sa mga banal na linya ng reporma, na minarkahan ng pagbaba ng isang banal na sagisag.

Sa linya ng reporma ni Moises, ang pagka-Diyos ay bumaba at nanahan sa isang nagliliyab na palumpong, isang sagisag ng Lumikha na nagsasanib sa Kaniyang nilikha. Sa linya ng reporma sa katapusan ng pitumpung taon, bumaba si Miguel upang bigyan ng kapangyarihan si Ciro na isulong ang unang dekreto, at kasabay nito si Daniel ay binago ayon sa wangis ni Cristo. Sa linya ng reporma ni Cristo, ang Espiritu Santo ay bumaba sa anyo ng isang kalapati upang pahiran ang Anak ng Diyos, ang sagisag ng pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao. Sa kasaysayang Milerita, ang anghel na bumaba noong Agosto 11, 1840 ay "walang iba kundi si Jesu-Cristo," na bumaba na may dalang isang munting aklat na dapat kainin, at Siya ang munting aklat na iyon. Doon ipinakita Niya na ang pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao ay natutupad sa pamamagitan ng pagkain at pag-inom ng laman at dugo ng Tinapay ng Langit.

Ang sagradong kasaysayan ay sagrado sapagkat ito ay isinakatawan ng presensiya ni Cristo. Ang mga hulang nasa Salita ng Diyos na tumutukoy sa mga darating na pangyayari ay si Hesus Cristo, sapagkat Siya ang "Salita." Kapag ang mga hulang iyon ay natutupad sa kasaysayan, ang mga pangyayari ay kumakatawan sa katuparan ng Kaniyang Salita, at ang Kaniyang Salita ay katotohanan. Ang Kaniyang Salita ang nagpapahayag ng hula, at ang Kaniyang Salita rin ang natutupad kapag dumarating ang pangyayari; kaya sa pasimula at sa wakas ay si Hesus Cristo, sapagkat Siya ang Alfa at Omega. Kaya, nang ipinahayag ni Pedro na si Hesus ang Cristo at ang Anak ng Diyos na buhay, tinukoy niya ang isang palatandaan na si Hesus Cristo, at isang palatandaan na aabot sa ganap na katuparan sa mga huling araw. Ang Setyembre 11, 2001 ang ganap na katuparan ni Cristo.

Ang pagtanggap sa katuparang propetiko ng Setyembre 11, 2001 ay pagtanggap kay Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. Ang katotohanang iyon, na ipinahayag ni Pedro, ay ang ‘saligan ng pananampalataya ng mananampalataya,’ at noong Setyembre 11, 2001 pinamunuan ni Cristo ang Kanyang bayan sa mga huling araw pabalik sa mga ‘dating landas’ ni Jeremias, na kumakatawan sa mga ‘saligan’ ng kilusan ng unang at ikatlong mensahe ng mga anghel. Si Pedro ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na tinatatakan sa panahong pinipigil ng apat na anghel ang apat na hangin. Ang panahon ng pagtatatak ay isang tiyak na panahong propetiko, na nagsisimula noong Setyembre 11, 2001 at nagtatapos sa nalalapit na batas ng Linggo. Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Sa pasimula ng kapanahunan ng pagtatatak ay bumaba ang anghel ng Apocalipsis labing-walo, gaya ng pagbaba ng Espiritu Santo sa bautismo; at ang anghel na iyon ay “walang iba kundi si Hesus Cristo,” sapagkat ang anghel na bumaba upang liwanagan ang lupa sa pamamagitan ng Kanyang kaluwalhatian sa kasaysayang Millerite ay “walang iba kundi si Hesus Cristo.” Sa nalalapit na batas ng Linggo ay muling bababa ang “walang iba kundi si Hesus Cristo” at ilalahad ang ikalawa sa dalawang mensahe ng Apocalipsis labing-walo, habang tinatawag Niya ang Kanyang ibang kawan mula sa Babilonya. Sa kalagitnaan ng kapanahunan ng pagtatatak ay may isang anghel na bumaba, gaya rin ng pagbaba ng ikalawang anghel noong Abril 19, 1844, sa unang kabiguan ng kilusang Millerite.

Sa pagitan ng pagdating ng ikalawang anghel na iyon at ng pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, maraming anghel ang isinugo upang palakasin ang ikalawang anghel kasabay ng pagdating ng mensahe ng Hatinggabing Sigaw. Sa pagsasalaysay tungkol sa panahong dumating ang mga anghel na ito sa kasaysayan ng kilusang Millerita, ipinabatid sa atin ni Sister White na yaong tumanggi sa mga mensaheng ito ay sa katunayan ay ipinako nila si Cristo sa krus, na kasintiyak ng pagpapapako kay Cristo na ginawa ng mga Hudyo.

"Nakita ko na, kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Jesus sa krus, gayon din naman ipinako sa krus ng mga simbahan na pawang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito; kaya't wala silang kaalaman tungkol sa daang papasok sa Kabanal-banalang Dako, at hindi makapagdudulot sa kanila ng kapakinabangan ang pagmamamagitan ni Jesus doon." Early Writings, 261.

Ang mga mensaheng kinakatawan ng mga anghel, kapag tinanggihan, ay kumakatawan sa pagkapako sa krus ni Cristo, sapagkat Siya ang mismong pagsasakatawan ng mga mensaheng iyon at ng kanilang makasaysayang katuparan. Noong Hulyo 18, 2020, “walang iba kundi si Jesucristo mismo” ang bumaba, na nagtakda ng unang pagkabigo at ng pasimula ng panahon ng pag-antala. Ang mga patay na tuyong buto ng Kanyang bayan sa mga huling araw, na pinaslang sa mga lansangan, ay gigisingin sa pamamagitan ng pakikinig sa kaisa-isang tinig na makapagbabalik-buhay sa mga tao.

Katotohanang, katotohanang, sinasabi ko sa inyo: Dumarating ang oras, at ngayo’y narito na, kung kailan ang mga patay ay makaririnig ng tinig ng Anak ng Diyos; at ang mga makaririnig ay mabubuhay. Sapagkat kung paanong ang Ama ay may buhay sa kaniyang sarili, gayon din naman ay ipinagkaloob niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa kaniyang sarili; at

ipinagkaloob din niya sa kaniya ang kapamahalaang magsagawa ng paghuhukom, sapagkat siya ang Anak ng tao. Huwag kayong magtaka tungkol dito; sapagkat dumarating ang oras na ang lahat ng nasa mga libingan ay makaririnig ng kaniyang tinig, at magsisilabas; ang mga gumawa ng mabuti, sa pagkabuhay na muli sa buhay; at ang mga gumawa ng masama, sa pagkabuhay na muli sa kaparusahan. Juan 5:25-29.

Noong Hulyo 2023, tinawag ng Kanyang tinig sa buhay ang mga patay na tuyong buto, at pagkatapos ay inulit ng Alfa at Omega ang pasimula ng panahon ng pagtatatak, sapagkat ang Hulyo 2023 ay nagmamarka ng yugto ng pagtatapos ng panahon ng pagtatatak. Ang Kanyang bayan ay muling tinawag pabalik sa mga dating landas ni Jeremias, sa mga saligan ng kasaysayang Milerita. Ang una at ang huling mga mensahe ng kasaysayang Milerita, ang saligang mensahe ng kanilang pasimula at pagtatapos, ay ang 'pitong panahon' sa Levitico, kabanata dalawampu't anim.

Noong Hulyo 2023, ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay muling inutusan na kunin ang munting aklat at kainin ito. Habang kanilang kinakain ang munting aklat, sinusubok sila upang makita kung kikilalanin nila ang mensahe ng ikatlong kapahamakan sa Pahayag kabanata siyam (ang mga balita mula sa silangan) at ang mensahe ng Daniel kabanata labing-isa (ang mga balita mula sa hilaga). Ang proseso ng pagsubok ay umaakay sa kanila sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel kabanata labing-isa, na siyang Labanan sa Panium, na siyang Cesarea Filipos, at na siyang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, kung saan nahahayag ang dalawang uri na nakarinig ng Kanyang tinig—“ang mga gumawa ng mabuti, sa pagkabuhay na maguli sa buhay; at ang mga gumawa ng masama, sa pagkabuhay na maguli sa kahatulan.”

May tatlong tinig sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at silang lahat ay ang tinig ng "walang iba kundi ang persona ni Jesucristo." Ang unang tinig ng Apocalipsis labing-walo ay umalingawngaw nang ang malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay pinabagsak sa isang paghipo mula sa Diyos. Ang ikalawang tinig ay ang tinig ni Miguel na Arkanghel na tumatawag sa mga patay mula sa kanilang mga libingan. Ang ikatlong tinig ay ang ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo na tumatawag sa Kanyang iba pang kawan na lumabas mula sa Babilonia sa oras ng "dakilang lindol" ng Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang ganap na katuparan ng pagpapahayag ni Pedro sa Cesarea Filipos ay nagaganap kapag pinapatnubayan ni Cristo ang Kanyang bayan sa mga huling araw tungo sa "yaong bahagi ng hula ni Daniel na nauukol sa mga huling araw."

Ang Panium sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel labing-isa ay ang “bahagi” ng hula ni Daniel na tinatakan, na siyang nagpapakilala sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang Panium ang pagpupulong-kampo sa Exeter noong Agosto 1844; ito ay isang kasaysayang natutupad sa ikalawang termino ni Donald Trump, at ito ang makahulang mensahe na nagtatatak ng tatak ng Diyos sa mga noo ng sandaang apatnapu't apat na libo. Napakabanal na dako ang mga talatang kasalukuyan nating pinag-aaralan.

Ang katotohanang ipinahayag ni Pedro ay ang saligan ng pananampalataya ng sumasampalataya. Ito ang ipinahayag mismo ni Cristo bilang buhay na walang hanggan. Ngunit ang pagkakaroon ng kaalamang ito ay hindi batayan ng pagluluwalhati sa sarili. Hindi ito ipinakilala kay Pedro dahil sa sarili niyang karunungan o kabutihan. Kailanma'y hindi

maaabot ng sangkatauhan, sa sarili nito, ang pagkakilala sa Diyos. “Kasingtaas ito ng langit; ano ang magagawa mo? Higit na malalim kaysa sa impiyerno; ano ang malalaman mo?” Job 11:8. Tanging ang Espiritu ng pag-aampon lamang ang makapaghahayag sa atin ng malalalim na bagay ng Diyos, na “hindi nakita ng mata, ni narinig ng tainga, ni pumasok man sa puso ng tao.” “Ipinahayag ng Diyos ang mga ito sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu: sapagkat sinisiyasat ng Espiritu ang lahat ng mga bagay, oo, ang malalalim na bagay ng Diyos.” 1 Corinthians 2:9, 10. “Ang lihim ng Panginoon ay sumasa kanila na may takot sa Kanya;” at ang katunayang nabatid ni Pedro ang kaluwalhatian ni Cristo ay patotoo na siya ay “tinuruan ng Diyos.” Psalm 25:14; John 6:45. Ah, tunay, “mapalad ka, Simon Bar-jona: sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo.”

Nagpatuloy si Jesus: "At sinasabi ko rin sa iyo, Ikaw ay Pedro, at sa batong ito itatayo Ko ang Aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito." Ang pangalang Pedro ay nangangahulugang isang bato— isang gumugulong na bato. Si Pedro ay hindi ang batong pinagpundaran ng iglesia. Nanaig sa kaniya ang mga pintuan ng impiyerno nang ikaila niya ang kaniyang Panginoon na may pagsumpa at panunumpa. Ang iglesia ay itinayo sa Isa na laban sa Kaniya ay hindi maaaring manaig ang mga pintuan ng impiyerno.

Ang mensaheng inihaharap ni Cristo sa Kaniyang mga alagad sa Cesarea Filipos ay, noon at ngayon, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at ito ay inilalagay sa konteksto ng isang espirituwal na digmaan sa pagitan ng diyos na Griyego na si Pan, na ang kaniyang templo ay tinawag na “ang mga pintuan ng impiyerno,” at ng dalawang tumalikod na sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ang mga Macabeo ay ang tumalikod na bayan ng Diyos, na nag-angking sila ang mga tagapagtanggol ng iglesia ng Diyos, samantalang sila ay nakikipagdigma laban sa relihiyon ng mga Griyego. Inihayag nila ang kanilang sarili bilang kapwa mga pinunong pangrelihiyon at pampulitika. Sila ay kumakatawan sa tumalikod na Protestantismo ng mga bumagsak na iglesyang iyon na, kasama ng pamahalaan ng Estados Unidos, ay ngayo’y bumubuo ng larawan ng halimaw at nakikipagdigma laban sa relihiyon ng mga globalista: ang woke-ismo at ang Inang Daigdig. Ang mga tumalikod na sungay ay nananaig sa kanilang pakikibaka laban sa mga elementong pangrelihiyon at pampulitika ng globalismo, at kasabay nito ang tunay na Protestanteng sungay ay pinadadalisay sa pamamagitan ng pag-aalis ng mga huling nalalabi ng mga hangal na dalaga, bilang paghahanda upang itaas bilang isang watawat sa “dakilang lindol” ng malapit nang dumating na batas sa Linggo.

Ang bahaging tumutukoy sa mga huling araw sa propesiya ng aklat ni Daniel—na siya ring Pahayag ni Jesucristo, at siyang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi—ay inalisan ng tatak ng Leon mula sa lipi ni Juda sa Cesarea Filipi, na siyang Panium. Inalisan ito ng tatak sa gitna ng pakikipagdigmaan sa pagitan ng mga ateistikong hayop mula sa balong walang salalayan at ng sungay ng Republikanismo na nagsimulang pukawin ang hayop na iyon noong 2015, at laban din sa tunay na sungay ng Protestantismo na ngayo’y binubuhay na mag-uli bilang isang makapangyarihang hukbo.

Ang katotohanang ipinahayag ni Pedro—na si Cristo ang Anak ng buhay na Diyos—ay kumakatawan sa palatandaan sa landas ng Setyembre 11, 2001. Ang katotohanan ng kung ano ang

kinakatawan ng pagiging Anak ng Diyos ni Jesus ay isang katotohanang panubok, kasintiyak ng naging usapin kung si Jesus ay ang Mesiyas o hindi noong mga araw ni Pedro. Ang pagpapahayag na si Jesus ay ang Anak ng Diyos ay kumakatawan sa lahat ng nahayag tungkol sa kung sino ang Anak. Hindi lamang nito ipinahahayag na Siya ay Anak ng Diyos, kundi na Siya rin ay Anak ng tao. Ito ang katotohanan ng pagkakatawang-tao ng pagka-Diyos sa sangkatauhan, na siya mismong gawaing isinasakatuparan sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang katotohanan ng "pagkakatawang-tao" ay ang katotohanan sa wakas na inilarawan bilang tipo ng katotohanan ng "Sabat" sa pasimula.

Noong Oktubre 22, 1844 ay dumating ang ikatlong anghel. Kapag dumarating ang isang anghel, ang Leon mula sa lipi ni Juda ang nagbubukas ng isang natatanging katotohanang iniangkop sa kapanahunang kung kailan inaalis ang selyo sa katotohanang iyon, at ang katotohanang iyon ang sumusubok sa salinlahing kung saan iyon inilalantad. Noong Oktubre 22, 1844, ang mga katotohanang nauugnay sa gawain ni Cristo—na biglang pumaroon sa templong Kanyang itinaas sa loob ng apatnapu't anim na taon mula 1798 hanggang 1844—ay inihayag. Ang gawaing paghatol ni Cristo, ang kautusan ng Diyos, ang Kanyang gampanin bilang Mataas na Saserdote, ang usapin ng tatak ng hayop, at ang pagtatatakan ng isandaang apatnapu't apat na libo ay pawang nabuksan. Ipinakita kay Sister White na sa mga katotohanang iyon ay may isang katotohanan na tinukoy ng Alfa at Omega sa isang natatanging liwanag.

"Ako'y namangha nang makita ko ang ikaapat na utos na nasa pinakagitna ng sampung utos, na may banayad na bilog ng liwanag na pumapalibot dito. Wika ng anghel: 'Ito lamang sa sampu ang nagpapakilala sa Diyos na buháy na lumikha ng mga langit at ng lupa at ng lahat ng bagay na nasa mga iyon. Nang ilatag ang mga saligan ng lupa, noo'y inilatag din ang saligan ng Sabat.'" Testimonies, volume 1, 75.

Ang panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay dumating na, ngunit ito'y maaantala dahil sa paghihimagsik noong 1863. Noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang proseso ng pagtatatak nang si Cristo, na inilarawan bilang ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo, ay bumaba na may isang nakatagong aklat sa Kanyang kamay na dapat kainin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang Alfa at Omega ay laging ipinakikita ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, kaya't sa mga huling araw ay may isa pang katotohanang inilagay sa natatanging liwanag, at ito'y tuwirang kaugnay ng katotohanan tungkol sa Sabat na binigyang-diin noong unang pagkakataon na tinangka ni Cristo na tatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo.

Dumating na ang panahon upang si Daniel ay tumindig sa kaniyang itinalagang bahagi. Dumating na ang panahon upang ang liwanag na ipinagkaloob sa kaniya ay lumaganap sa sanlibutan na hindi pa naganap kailanman. Kung yaong mga ginawan ng Panginoon ng napakaraming bagay ay lalacad sa liwanag, lubhang madaragdagan ang kanilang kaalaman hinggil kay Cristo at sa mga propesiyang tumutukoy sa Kanya habang sila'y nalalapit sa wakas ng kasaysayan ng daigdig na ito.

Ang mga nakikipagniig sa Diyos ay lumalakad sa liwanag ng Araw ng Katuwiran. Hindi nila dinudungisan ang kanilang Manunubos sa pamamagitan ng pagpapakasama ng kanilang lakad

sa harap ng Diyos. Ang liwanag ng langit ay sumisinag sa kanila. Sila ay may walang kapantay na halaga sa paningin ng Diyos, sapagkat sila’y kaisa ni Cristo. Sa kanila, ang salita ng Diyos ay may kagandahang humihigit sa lahat at lubhang kaibig-ibig. Nauunawaan nila ang kahalagahan nito. Naiyuyuklat sa kanila ang katotohanan. Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay nababalutan ng banayad na kaningningan. Nakikita nila na ang Kasulatan ang susi na nagbubukas ng lahat ng hiwaga at lumulutas ng lahat ng kahirapan. Yaong mga hindi naging handang tumanggap ng liwanag at lumakad sa liwanag ay hindi makauunawa sa hiwaga ng kabanalan, ngunit yaong mga hindi nag-alinlangang pasanin ang krus at sumunod kay Hesus ay makakakita ng liwanag sa liwanag ng Diyos. Manuscript Releases, bilang 21, 406, 407.

Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay ang katotohanang ang pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao ay hindi nagkakasala, at ang tanda ng mga nakaabot sa karanasang iyon sa mga huling araw ay ang Sabat.

Bukod dito, ibinigay ko rin sa kanila ang aking mga Araw ng Pamamahinga, upang maging tanda sa pagitan ko at nila, upang kanilang maalaman na ako ang Panginoon na nagpapabanal sa kanila. Ezekiel 20:12.

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay tinatatakan para sa kawalang-hanggan, at ang proseso ng pagtatatak ay tumutukoy sa isang maikling yugto ng panahon sa katapusan ng nasabing proseso, kaagad bago ang Batas ng Linggo, kung kailan itinatatak ang selyo. Sa maikling yugtong iyon, ang pagka-Diyos ay pinagsasanib sa pagkatao, magpakailanman.

Ano ang ginagawa ninyo, mga kapatid, sa dakilang gawain ng paghahanda? Ang mga nakikipag-isa sa sanlibutan ay tumatanggap ng hulmang makamundo at naghahanda para sa tanda ng hayop. Yaong mga hindi nagtitiwala sa sarili, na nagpapakumbaba sa harap ng Diyos at dinadalisyang ang kanilang mga kaluluwa sa pagsunod sa katotohanan—ang mga ito ay tumatanggap ng hulmang makalangit at naghahanda para sa tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Kapag lumabas na ang kautusan at naipataw ang tatak, ang kanilang likas ay mananatiling dalisyang at walang dungis magpakailanman.

Ngayon ang panahon ng paghahanda. Hindi kailanman ilalagay ang tatak ng Diyos sa noo ng sinumang maruming lalaki o babae. Hindi kailanman ito ilalagay sa noo ng lalaki o babaeng mapaghangad, maibigin sa sanlibutan. Hindi kailanman ito ilalagay sa noo ng mga lalaki o babae na may sinungaling na dila o mapanlinlang na puso. Lahat ng tatanggap ng tatak ay dapat walang dungis sa harap ng Diyos—mga kandidato para sa langit. Sumulong kayo, mga kapatid kong lalaki at babae. Sa oras na ito, maikli lamang ang maisusulat ko ukol sa mga puntong ito, at tinatawag ko lamang ang inyong pansin sa pangangailangan ng paghahanda. Saliksikin ninyo ang Kasulatan sa ganang inyong sarili, upang maunawaan ninyo ang nakapanghihilakbot na kaseryosohan ng kasalukuyang sandali. Testimonies, tomo 5, 216.

Maaaring ipakahulugan ng naunang sipi na ang selyo ay ipinatatak sa batas ng Linggo, ngunit hindi gayon ang katotohanan. Maliwanag ang turo ni Kapatid na White na ang batas ng Linggo ay isang dakilang krisis, at malinaw din niyang itinuturo na ang karakter ay nahahayag sa krisis, ngunit kailanman ay hindi nalilining sa krisis. Ang selyo ay masasabing ipinatatak sa batas ng Linggo sa ganitong kahulugan: sa panahong iyon ito’y nagiging hayag, sapagkat ang mga mayroon nang

selyo sa panahong iyon ay itinataas bilang isang watawat. Ang selyo ay ipinatatak sa loob ng isang maikling panahon, kaunti na lamang bago magsara ang probasyon; at para sa mga tagapangingilin ng Sabado, nagsasara ang probasyon sa batas ng Linggo. Ang pagtatatakan ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, at walang sinuman noon ang tumanggap ng selyo ng Diyos, sapagkat, gaya ng inilarawan sa panahong sumunod pagkaraan ng Oktubre 22, 1844, dapat munang magkaroon ng isang proseso ng pagsubok.

Sa bawat kilusang reporma, kapag bumababa ang banal na sagisag upang bigyang-kapangyarihan ang mensaheng inalisan ng selyo sa panahon ng wakas, nagsisimula ang isang proseso ng pagsubok. Nang bumaba si Miguel upang bigyang-kapangyarihan si Ciro na isulong ang unang edikto, sinubok ang mga Judio kung iiwan nila ang tahanang kanilang tinirhan sa nakalipas na pitumpung taon at babalik sa isang nawasak na lungsod upang ito'y muling itayo. Nang bumaba ang Espiritu Santo sa bautismo ni Cristo, sinubok ang mga Judio hinggil sa Mesiyas. Nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Pahayag 10 noong Agosto 11, 1840, sinubok ang salinlahing iyon hinggil sa pagkain ng munting aklat, at sa lahat ng kinakatawan nito.

Isang proseso ng pagsubok ang nagsimula noong Agosto 11, 1840 na nagbunga ng dalawang uri ng mga mananamba, at ang uring sumunod sa Kordero papasok sa Kabanal-banalang Dako ay mga kandidato upang mapasama sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang panghuling pagsubok para sa salinlahing iyon, na nabigo sa proseso ng pagsubok, ay nagsimula sa pagdating ng higit na liwanag hinggil sa "seven times" ng Levitico dalawampu't anim. Mula 1856 hanggang 1863, ang mensahe sa Laodicea ay minarkahan ang isang panghuling yugto ng panahon sa loob ng panahong nagsimula sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844. Ang panahong iyon ay kinakatawan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng ika-labing-isang kabanata ng Daniel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

'Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Siya rin ay sa pasimula'y kasama ng Diyos. Ang lahat ng mga bagay ay ginawa sa pamamagitan niya; at kung wala siya ay hindi nagawa ang anumang bagay na nagawa. Nasa kaniya ang buhay; at ang buhay ay siyang ilaw ng mga tao. At ang ilaw ay lumiliwanag sa kadiliman; at hindi ito naunawaan ng kadiliman.' 'At ang Salita ay naging tao, at nanahan sa gitna natin, (at nakita namin ang kaniyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatian gaya ng sa bugtong na Anak ng Ama,) puspos ng biyaya at katotohanan' (Juan 1:1-5, 14).

Inilalarawan ng kabanatang ito ang katangian at kahalagahan ng gawain ni Cristo. Bilang isang nakauunawa sa kaniyang paksa, itinuturing ni Juan na ang lahat ng kapangyarihan ay kay Cristo, at nagsasalita tungkol sa Kanyang kadakilaan at kamahalan. Sumisinag mula sa kanya ang mga banal na sinag ng mahalagang katotohanan, gaya ng liwanag mula sa araw. Ipinakikilala niya si Cristo bilang ang tanging Tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng sangkatauhan.

Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ni Cristo sa laman ng tao ay isang hiwaga, "maging ang hiwagang inilihim mula pa sa mga kapanahunan at mga sali't salinlahi" (Colosas 1:26). Ito ang

dakila at malalim na hiwaga ng kabanalan. “Ang Salita ay naging laman, at tumahan sa gitna natin” (Juan 1:14). Kinuha ni Cristo sa Kanyang sarili ang kalikasang pantao, isang kalikasang mas mababa kaysa sa Kanyang makalangit na kalikasan. Walang anumang lubhang nagpapamalas ng kahanga-hangang pagpapakababa ng Diyos na gaya nito. Siya’y “gayon na lamang ang pag-ibig Niya sa sanlibutan, anupat ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak” (Juan 3:16). Inilalahad ni Juan ang kahanga-hangang paksang ito nang may gayong kapayakan upang masapol ng lahat ang mga kaisipang inilalahad, at maliwanagan.

Hindi nagkunwang kumuha si Cristo ng kalikasang pantao; tunay ngang kinuha niya ito. Tunay na taglay niya ang kalikasang pantao. “Yamang ang mga anak ay may bahagi sa laman at dugo, siya man ay gayon ding nakibahagi sa mga iyon” (Hebreo 2:14). Siya ay anak ni Maria; siya ay mula sa binhi ni David ayon sa makataong pinagmulan. Ipinahayag na siya ay tao, ang taong si Cristo Jesus. “Ang taong ito,” sulat ni Pablo, “ay ibinilang na nararapat sa higit na kaluwalhatian kaysa kay Moises, sapagkat ang nagtayo ng bahay ay may higit na karangalan kaysa sa bahay” (Hebreo 3:3).

Bagaman ang Salita ng Diyos ay nagsasalita hinggil sa pagkatao ni Cristo noong Siya’y narito sa lupa, malinaw at tiyak din itong nagsasalita hinggil sa Kaniyang pre-eksistensiya. Ang Salita ay umiral bilang isang banal na Persona, yaon ngang walang hanggang Anak ng Diyos, na kaisa at iisa sa Kaniyang Ama. Mula pa sa walang hanggan Siya ang Tagapamagitan ng tipan, na sa Kaniya pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa, maging mga Judio at mga Hentil, kung Siya’y kanilang tatanggapin. “Ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos” (Juan 1:1). Bago pa lalangin ang mga tao o ang mga anghel, ang Salita ay kasama ng Diyos, at Diyos ang Salita.

Ang sanlibutan ay nilalang sa pamamagitan Niya, at “kung wala Siya ay walang anumang bagay na nalalang sa mga nalalang” (Juan 1:3). Kung si Cristo ang lumikha ng lahat ng bagay, Siya ay umiral bago ang lahat ng bagay. Ang mga salitang binigkas hinggil dito ay lubhang tiyak kaya’t walang sinumang kailangang manatiling nagdududa. Si Cristo ay Diyos sa diwa, at sa pinakamataas na kahulugan. Siya ay kasama ng Diyos mula pa sa walang hanggan, Diyos na higit sa lahat, pinagpala magpakailanman.

Ang Panginoong Jesu-Cristo, ang dibinong Anak ng Diyos, ay umiral mula pa sa walang hanggan, isang natatanging persona, gayunma’y iisa sa Ama. Siya ang nakahihigit na kaluwalhatian ng langit. Siya ang pinuno ng mga katalinuhang makalangit, at ang sumasambang pagpupugay ng mga anghel ay tinanggap Niya bilang Kanyang karapatan. Hindi ito pagnanakaw sa Diyos. ‘Inari ako ng Panginoon sa pasimula ng Kanyang lakad,’ wika Niya, ‘bago ang Kanyang mga gawa noong una. Itinatag ako mula sa walang hanggan, mula sa pasimula, bago pa umiral ang lupa. Nang wala pang mga kalaliman, ako’y iniluwal; nang wala pang mga burol na umaapaw sa tubig. Bago pa natatag ang mga bundok, bago ang mga burol, ako’y iniluwal: samantalang hindi pa Niya nililikha ang lupa, ni ang mga parang, ni ang pinakamataas na bahagi ng alabok ng sanlibutan. Nang inihanda Niya ang mga langit, naroroon ako: nang Kanyang itakda ang bilog sa ibabaw ng kalaliman’ (Kawikaan 8:22-27).

May liwanag at kaluwalhatian sa katotohanang si Cristo ay kakaisa ng Ama bago pa inilatag ang saligan ng sanlibutan. Ito ang liwanag na sumisinag sa dakong kadiliman, na ginagawang

maningning yaon sa banal at orihinal na kaluwalhatian. Ang katotohanang ito, na sa sarili nito'y sukdulang mahiwaga, ay nagpapaliwanag ng iba pang mga katotohanang mahiwaga at, kung hindi man, hindi maipaliwanag, samantalang ito'y nakadambana sa liwanag, hindi malapitan at hindi maarok. Selected Messages, aklat 1, 246-248.